

1866. Der har altsaa ingen Sunde paa dette Punkt været nogen Anmærkning, som nærmere bestemte, hvortil disse Penge kunde anvendes, og det er, som anført, yderligere oplyst, at disse Penge jævnlig ere blevne anvendte paa denne Maade til Huslejegodtgørelse, uden at Statsrevisionen har fundet noget derimod at bemærke. Det forekommer os derfor, at der har været fuldstændig Hjemmel for Ministeriet til at benytte Beløbet paa den Maade, som stet er, og hvad angaar selve Spørgsmaalet om Forhøjelsen kan der, efter den Oplysning, Ministeriet har givet, formentlig ikke være noget at indvende derimod, saa det forekommer os, at det har været en overflødig Bemærkning af Statsrevisionen. Dertil kommer, at jeg egentlig ikke indser, hvorledes dette skulde kunne ste, at det blev forelagt Rigsdagen til Prøvelse. Tanken ledes jo derved ganske naturlig hen paa en Prøvelse paa Tillægsbevillingsloven, men Regeringen kunde dog ikke, naar den havde holdt sig inden for Finanslovens Bevilling og havde anvendt Pengene til noget, det i Aaringer havde været givet, at Pengene kunde anvendes til, forlange en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, thi saa maatte der have foreligget en Overskridelse. Jeg skal nu høre, hvad det ærede Mindretal vil sige, men har jeg forstaaet det ærede Medlem ret, mener han, det kunde være stet ved, at der paa Forslaget til Tillægsbevillingsloven var kommet en Anmærkning, hvorved man gjorde opmærksom paa, at man havde forhøjet Godtgørelsen fra 2 til 400 Kr. for derved at faa det gjort til Genstand for Diskussion i Rigsdagen sammen med Tillægsbevillingsloven. Jeg kan imidlertid ikke se, hvorledes Ministeriet skulde kunne have nogen Anledning dertil, da det jo har holdt sig inden for Rammen baade af ældre Finanslove og af den foreløbige Finanslovs Ordlyd, og noget saadant vilde jo medføre en total Forandring af denne Bevillings hidtidige Betydning. Blev nemlig en saadan Anmærkning optagen paa Tillægsbevillingsloven, maatte deri jo ligge, at i Fremtiden skulde, i Modsetning til de forløbne omtrent 20 Aar, denne lille Post paa 2,000 Kr. til andre Udgifter møde op blandt Anmærkningerne, udstykket til de forskellige Formaal, hvortil den kunde anvendes. Det forekommer mig, at det hele er ubegrundet.

Vi komme dernæst til Udgifelsen af Lov- og Ministerialtidende. Der har fra gammel Tid af paa Finansloven været bevilget 16,000 Kr. til dette Øjemed, men i en lang Aarrække er dette Beløb blevet overstredet. Statsrevisionen har saa gjort

sin Bemærkning, og denne Bemærkning er i Almindelighed gaaet ud paa, at Overskridelsen skrev sig fra, at Omfanget af Tidenden har været større end paaregnet. Denne Betragtning findes ikke denne Gang, der findes tværtimod en ganske anden, idet der staar, at Overskridelsen burde have været opført paa Tillægsbevillingsloven, og det motiveres ved, at Stigningen i Tidendens Omfang næppe staar i Forhold til den stigende Udgift. Jeg maa nu sige, at det er en noget svag Begrundelse. Naar Statsrevisionen har fundet Forholdet at være af den Bestaaffenhed, at man tidligere i en længere Aarrække har godkendt Overskridelsen ved at gøre opmærksom paa, at den har været vel begrundet, og nu her udtaler en Dadel, som gaar ud paa, at man skulde have søgt den efterbevilget, saa maatte der være særlig Anledning dertil. Det forekommer mig ikke, at man saa kan nøjes med at sige, at Stigningen i Tidendernes Omfang „næppe“ staar i Forhold til den stigende Udgift; saa burde det have været begrundet. Nu har Udvalget maattet tage sig for at undersøge, om det virkelig forholder sig saa. Det er nu ikke meget vanskeligt, thi naar man stiller sig hen foran en Keol, hvor man finder de forskellige Aargange af Lov- og Ministerialtidende, vil man se, at de begge, særlig Ministerialtidende for 1892, udmærke sig ved at være betydelig vidtløftigere end i tidligere Aar. Jeg tillader mig derfor at formene, at den ærede Statsrevision næppe har gjort dette, thi saa tror jeg, det vilde være blevet ved det gamle. Men vi ere ikke blevne staaende derved, vi have undersøgt Arketallet og fundet, at Udgifterne omtrent ere de samme som tidligere, snart lidt mere og snart lidt mindre pr. Ark, noget, som let sker og allerede kan finde sin Forklaring i, at de Tidsum, hvorover Lov- og Ministerialtidende spænde, og hvorover Finansaaret spænder, ikke falde nøje sammen. Ganske vist er det særlig Lov- og Ministerialtidende for 1892, der har bestemt Udgiften, men naturligvis ogsaa de 3 første Aaaneder af 1893. Man vil ogsaa se, at Udvalget paa dette Punkt er enigt om at udtale, at det ikke kan finde tilstrækkelig Grund til at behandle Posten anderledes end tidligere Aar, altsaa at godkendes den, fordi Lov- og Ministerialtidenden have været større.

De to næste Poster vedrøre Kirke- og Undervisningsministeriets ministerielle og Kontorudgifter. De staa begge i Forbindelse med noget, der har været Praksis indtil seneste Tid — i øvrigt ikke blot for dette Ministeriums Vedkommende, men ogsaa for